

De claim

“ Verraden vaders “ Deel 1.

Gebaseerd op een Dagboek

De strijd van vier jaar om de kinderen te kunnen zien.

De claim

Mr drs Gerard M van Duin

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor kinderen die het slachtoffer zijn van dergelijk misbruik.

Schrijver: mr drs GM van Duin
Coverontwerp: GM van Duin
ISBN: 978-90-81494-1-8
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
Eerste druk © GM van Duin www.juristnet.nl

1.

Ik had beter moeten weten en niet naar deze vrouw moeten luisteren. Wat ben ik stom geweest. Ik ben woedend op mijzelf want ik heb niet ingezien dat ik luisterde naar een in en in labiele vrouw die werkelijk overal kritiek op had. Niets was goed in haar ogen. We woonden mooi, in het centrum van een uit de hand gelopen dorp, en op loopafstand van een kasteel en een bos eromheen.

We woonden op fietsafstand van een mooie natuuumgeving, uitgestrekte bossen en maisvelden.

We woonden pal in het centrum en vlakbij bushaltes en het treinstation. Maar de woning beviel haar niet, we moesten maar wat anders uitzoeken. Liefst iets duurders.

Mijn baan in het onderwijs liep af, het project was afgelopen en werd niet verlengd. Daar was geen subsidie meer voor. Ik was net afgestudeerd als pedagoog en kon mijn eigen praktijk voor kinderen die leerproblemen hebben weer opstarten. Binnen de kortste tijd zat de praktijk vol en had ik hulp nodig. De praktijk groeide wel maar ook dat was tegen het zere been van ex. In die tijd mocht ze van mij studeren. Ze was net van de lerarenopleiding afgegaan omdat ze het

hospiteren niet aankon, en ik kreeg het voor elkaar dat ze in het tweede leerjaar van de sociale academie een HBO opleiding kon afmaken. Ook dat liet ze mislukken en haar eigen stiekeme oplossing was het stoppen met de pil zodat ze zwanger raakte.

We kregen een nieuwbouwwoning aangeboden in een andere plaats. Ook weer in het centrum, maar helaas was er geen treinverbinding. De woning was wel een stuk duurder.

De praktijk ging slechter lopen. Aanvankelijk dacht ik dat dat kwam door de verhuizing, maar al snel kwam ik erachter dat ex de cliënten niet goed te woord kon staan. Ze blafte potentiële klanten aan de telefoon af. Ze wilde geen secretaresse spelen van mij, ze wilde haar eigenwaarde vergroten door mij als net afgestudeerd pedagoog zwart te maken.

De geldstroom raakt op. We verliezen de rechtszaak tegen de makelaar en krijgen woordenwisselingen over wat er ons nu allemaal te wachten staat.

Ik sta machteloos, en weet dat ik er veel aan heb geprobeerd om de zaak recht te breien

Maar weet dat ik nu in de situatie ben dat ikzelf de zaken niet meer in de hand heb. We zijn afhankelijk van anderen geworden.

Ze belt een vriendin en daar kan ze voorlopig terecht. Ik blijf in de woning om alles op te ruimen. Ik vecht tegen de paniek en weet het te bezweren. Ik werk de hele nacht door om alles in te pakken. Het is inmiddels ochtend geworden.

De verhuisauto rijdt voor. Ik lig op de bank in de kamer tussen de verhuisdozen te slapen en word wakker van het gezoem van een motor van een zware vrachtwagen. Ik hoor een hoop gestommel en geklepper van autodeuren.

Er wordt aangebeld. Ik sta wankelend en moe op en doe de voordeur open. “Goedemorgen, de verhuizers” wordt er geroepen. Het inladen kan beginnen en de verhuizers laden alles in. De nachten daarvoor heb ik alles ingepakt in verhuisdozen en alles bij elkaar geveegd en gepakt. Wat kan een gezin met twee kinderen een hoop rommel en meubels hebben. Doos na doos, meubel na meubel, kast na kast, kamer na kamer wordt ingeladen. Ik ben stil, kwaad en verdrietig want ik weet dat het nooit meer zo zal worden zoals het was. De verhuisauto komt helemaal vol te zitten met dozen en spullen.

Tot in de nok toe is een hele grote vrachtwagen gevuld met dozen en meubels.

Het is een nacht van hard werken en niet meer slapen geweest. Ik voel een enorme mist over mij

heen zakken en pak de laatste resten van de spullen in.

Het zijn echt stressvolle dagen geweest. Alles wat zich kan samenspannen om mij onderuit te halen spant zich samen. Een rechtszaak tegen mijn oude opdrachtgever die feitelijk zijn bedrijfje heb opgeheven heb ik verloren waardoor ik een flink bedrag aan betalingen over mijn free lance werkzaamheden als trainer/ opleidingskundige misloop. Enkele maanden daarvoor is een andere opdrachtgever failliet gegaan, ook dat heeft mij een bedrag gekost van ruim 58.000,-- gulden en de rechter commissaris van dat automatiseringsbedrijfje vond, dat ik zelf dat bedrag best kan missen kennelijk. Ook de timing van investeringen in opdrachten liep niet altijd gelijk. Als je opdrachten verwerft in het voorjaar 1995, gaat het om mogelijke opdrachten uit het ondernemingsbudget van voorjaar 1996. Ik ben helaas wat minder goed in de financiële onderbouwing en soms ga een opdracht meer geld kosten omdat er ook geïnvesteerd moet worden dan dat het opdracht aan cash flow. Enfin, in die tijd heb ik de gemeente om een goedkopere woning gevraagd, maar mijn huidige ex vrouw wil absoluut niet naar een goedkopere woning verhuizen. Ik heb geen enkele steun aan haar. De woningen die we aangeboden krijgen liggen of niet in een goede buurt volgens haar. Terwijl in die straat toch een lerares van een van

onze zoons woont en de andere woning is ook al niet goed genoeg want die ligt volgens haar te ver van het centrum af. Om toch nog wat geld binnen te krijgen is mijn auto een Renault Espace toen 35.000,-- waard verkocht voor 7.000,-- Dat wil ex vrouw, onder de belofte van de deurwaarder dat ze in het huis mocht blijven wonen en dat er naar een oplossing zou worden gezocht. Maar dat wil natuurlijk geen soelaas bieden. Ook zij moest later weg.

Vlak daarop verloren we natuurlijk de rechtszaak tegen de makelaar en kregen we te horen dat ze weg moet.. En toen had ik het natuurlijk gedaan. De inboedel ben ik aan het inladen zodat het voor opslag naar een schuur in de Achterhoek kan.

Het is erg veel. In de maanden hiervoor was ik door ex opgejut om dure zaken te kopen, wasmachine, geluidsapparatuur, video, nieuwe TV, woninginrichting etc. alles wat haar vriendin heeft moet zij ook hebben. Toen alles in huis was wat zij hebben wilde was de relatie al zowat over.

Waarschijnlijk heb ik door mijn werkzaamheden in de verpleging allerlei vrouwelijke eigenschappen ontwikkeld. Met huishouden doen, kinderen verzorgen, boodschappen doen heb ik geen moeite.

Ik heb ervaren dat een vrouw daar wel moeite mee heeft, ik kom op haar terrein. Vroeger in de zestiger jaren ben ik lid geweest van de beweging “ Man/ vrouw” maatschappij.

Een beweging die opkwam voor gelijke rechten en plichten voor man en vrouw.

Ik ben voor gelijke rechten en plichten. Mijn ex mocht van mij blijven studeren en een HBO volgen die ze wil. Toen we elkaar leerden kennen vertelde mijn huidige ex mij dat ze op de lerarenopleiding zat, maar dat bleek niet waar te zijn. Na het hospiteren is ze gestopt met de studie. Ze is slank en wordt alsmaar dikker.

Ze is een jaar lang net zo sportief als ik, daarna lag ze al gauw dagelijks inactief op de bank. Het enige wat zij bepaalde is het tijdstip van haar zwangerschappen door stiekem met de pil te stoppen. Dat is haar interpretatie van baas in eigen buik.

Maar ook een manier om een vertrouwensbreuk te bewerkstelligen.

Ik ben nu niet alleen zonder auto, maar ook zonder huis en kinderen. Fijn, die slimme vrouwen. Op die manier heeft ze stap voor stap mij alles trachten te ontnemen wat waarde voor mij heb.

Voordat de verhuizer komt is ex al met de kinderen en spullen naar de vriendin gebracht.

Daar is de auto wel goed voor.

De kinderen vinden het vreemd dat ze het huis uit moeten. Plotseling worden kinderen van vier en zes jaar oud hun eigen slaapkamer ontnomen.

Niet alleen in Bosnië worden mensen uit hun huizen verdreven, ook in Nederland weet men er raad mee.

Maar ook door hun moeder, die maanden daarvoor geen andere woning wild accepteren die goedkoper is. En toch wist ze daarmee dat dit het einde zou zijn van de eigen woonomgeving van haar en de kinderen. De kinderen raken hun speelplek kwijt, en hun vader. Want plotseling ben ik uit hun dagelijkse gezichtsveld verdwenen. Dit heeft heel traumatiserend gewerkt voor de kinderen. Het heeft een traumatiserend effect gehad met veel verdriet, woede, ongeloof, machteloosheid en tranen. Ik knapte af, op ex, haar onverholven weigering om te verhuizen naar een goedkopere woning, die voor haar niet goed genoeg is, haar onvermogen om mij bij te staan in de werkzaamheden, haar onvermogen om de kinderen actief bij te staan, haar onvermogen om mij te helpen met telefoon aannemen, secretariael werk en wat er nog meer

bij komt kijken om een free lancepraktijk te draaien. Wel geld uitgeven, dat kan ze goed. Ik knapte daar ineens zwaar emotioneel op af, er knapte iets in mijn hoofd, mijn weerstand valt weg. Mijn emotie knapte, en een lichte hersenbeschadiging kan ervoor zorgend at je minder bestand bent tegen die stress. Zeker als alles tegelijk op je afkomt en je ex je aanvalt op een moment dat je kwetsbaar bent.

Nooit kon ze meewerken, nooit kon ze echt delen, nooit kon ze echt behulpzaam zijn. Nooit kon ze meedoen. Zeven jaar lang kreeg ik alleen maar verwijten te horen, zeven jaar lang was er nooit iets goed, zeven jaar lang moest alles steeds aan haar worden aangepast en ook nu heeft ze alleen voor zichzelf gezorgd en haar zelf gedacht.

Ik ben woedend, verdrietig, zwaar teleurgesteld in deze gewetenloze vrouw en al mijn woede en frustratie balde zich samen in een vuistslag die langs haar gezicht afschampte. Ik was daarna mijn woede even kwijt. De kinderen zijn nu bij hun moeder bij een vriendin die een slaapkamer voor ze heeft ingeruimd. Het is een gescheiden vrouw, die zelf een traumatische echtscheiding achter de rug heeft en die de instelling heb dat alle mannen niet deugen.

Nu is haar ex man een deurwaarder en alcoholist dus deze keer wil ik het wel geloven dat die man niet deugde.

Maar het gevolg is wel, dat ze mijn kinderen niet toestaat om contact te hebben met hun eigen vader. Dat is de voorwaarde van haar “hulpverlening” aan mijn ex vrouw en de kinderen.

En ik dan? Ach vaders zet je gewoon met de vuilnis aan de kant van de straat. Ik ben naïef geweest en heb me laten opjutten om mij daarna aan de kant te laten zetten. De eerste stressfactor die ze mij bezorgde was dat ze mijn werkzaamheden als zelfstandige niet aankon. Later werd ze, ongepland en onbesproken zwanger. Niet dat Lennart ongewenst was, maar ze meldde het pas toen ze zeker wist dat ze zwanger was. Hij was zogenaamd dwars door de pil heen gekomen. Onzin.

Ze stopte gewoon met de pil zonder met mij te overleggen en creëerde daarmee tevens de eerste vertrouwensbreuk. Ze deed na enkel maanden samenzijn ook niet meer mee met de sportieve activiteiten.

Hoewel ik later ook nog eens veel met de kinderen moest doen, deed ik dat met plezier. Maar ik kreeg steeds minder tijd om werkzaam te zijn. Ex deed steeds minder mee en bleef bij

het zwemmen vaak aan de kant zitten; “Ik ben te dik” zegt ze dan.

Dat was ze ook maar dat is geen excuus om mij alles te laten opknappen.

Nog steeds is ze te dik, onbetrouwbaar labiel en bezorgt ze anderen stress. Ze kan anderen in een relatie niet steunen en ze kan een relatie niet dusdanig invullen dat stressfactoren voor een ander worden weggenomen.

Het is niet te geloven dat na een echtscheiding zulke labiele vrouwen de kinderen krijgen toegewezen en in hun activiteiten door het OM en de kinderbescherming worden gesteund.

Terwijl ik de nacht doorwerk en alle dozen inpak en beneden voor de verhuizers klaarzet, flitsen al deze gedachten door mij heen. Het hele leven met deze vrouw en kinderen flitst aan mij voorbij en ik weet dat ik het nooit meer terug zal krijgen. Ik weet ook dat ik deze labiele vrouw nooit meer terug wil en ik voel dat ik door haar nog menigmaal gemanipuleerd zal worden. Ze wil opkunnen boksen tegen een man die wel kon afstuderen en werken tegelijk, die goede ideeën had en in staat was een praktijk uit de grond te stampen. Ze was vastbesloten deze man te kleineren en al haar haat uit haar jeugd op hem te projecteren en de kinderen daarvan de dupe te

laten worden zoals ook zij de dupe was geworden van haar labiele opvoeding.

Ik weet dat ik daar nog een hele taak aan zal krijgen, want een goede relatie haalt het beste uit de mens, maar een slechte relatie het slechtste.

2.

De vrachtwagen staat nog voor de deur. We zijn alles aan het inladen. De wagen is tot de nok toe volgeladen. Ik ga naar buiten en kijk de verhuizers aan. “Kunnen er nog spullen bij? Vraag ik.

De hele schuur moet nog worden uitgeruimd. Het is bijna negen uur. De kinderen moeten naar school en komen langslopen. Vol verbazing staan ze te kijken naar de vrachtwagen die al hun spullen heeft. Hun fietsen, hun skelter, hun speelgoed, de zandbak en schommel. De tuinstoelen.

Hun bedden en boeken. Alles zit ingepakt in de vrachtwagen die de spullen naar de schuur van hun oma zal brengen. De jongens komen naar mij toegerend en ik geef ze een knuffel. Vandaag kan ik jullie helaas niet naar school brengen. De kinderen gaan naar school en vermoeden niet dat als de vrachtwagen weg is, al hun spullen ook weg zijn. Ze vermoeden ook niet dat daarna het oude leventje voorgoed verdwenen is. Kapotgemaakt door de moeder die zegt van ze te houden.

De verhuizers gaan de vrachtauto in en rijden weg. In de Achterhoek zullen mensen staan die de spullen graag uitladen en als een aasgier

zullen bekijken. Het huis is leeg en de makelaar komt kijken of alles volgens afspraak is gegaan. De vloerbedekking laat ik liggen, die slopen ze er zelf maar uit. De kinderen worden door ex naar school gebracht en ik werk door. Ex komt later terug en staat in de deuropening. Ze is heftig emotioneel, overstuur bijna. Ze bijt me toe” laten wij de echtscheiding in godsnaam waardig regelen” Goed, denk ik, ik help je het herinneren.

Laten we de echtscheiding in godsnaam waardig regelen. Als de vos de passie preekt, boer pas op je kippen, zegt de volksmond. Zou dit hier ook zo zijn?

Ik moet ook nog huisvesting regelen, want het ziet ernaar uit dat ik in de auto moet gaan slapen. Ik kan ogenschijnlijk terecht bij een vriendin van ons, een medestudente van de school voor natuurlijke geneeswijzen, waar mijn ex ook een blauwe maandag op heeft gezeten.

Die school is onderhand haar vierde poging om iets te gaan studeren strandde in het eerste jaar. De vriendin biedt aan dat ik bij haar op een kamer kan komen wonen.

We kennen haar al. Regelmatig kwam ze ex ophalen om samen naar school te rijden.

Soms haalde ik met de kinderen ex van haar school af. We reden dan samen met de auto, elke zaterdag weer, naar haar school om haar af te

halen en thuis te brengen. Zo leerden we ook de vriendin van ex kennen.

We gaan naar haar toe op bezoek voor de kamer en om de kamer te bezichtigen.

Het is een eengezinswoning waar ze alleen in woont.

In die woning is een kamer vrij waar ik zolang kan verblijven. Ze laat mij de kamer zien. .

Echt opgelucht ben ik nog niet, want de klap van de verhuizing begint nu pas te werken en ik weet nog niet wat ex allemaal achter mijn rug om gaat uitspoken. Ik hou mijn hart vast voor wat de toekomst brengen zal.

“Vind je het een goede kamer?” vraagt ze. Ik knik van ja. Ik kan niet anders en heb geen alternatief. Ik ga akkoord. “ De kinderen kunnen bij jou komen logeren wanneer je maar wilt” zegt ze. Ik hoop het denk ik. Na nog wat te hebben gedronken en de vrouwen met elkaar hebben gepraat over de studie, gaan we weg, de kleding ophalen. Nog diezelfde dag moet ik naar haar toe.

De rugzakken van mij vol met kleding worden ernaartoe gesleept, met de bus en de trein.

Gelukkig woont ze dichtbij het station, maar het is een heel gesleep en het kost veel energie.

In die tijd heb ik de kinderen al zes weken niet meer gezien en ik probeer om de kinderen bij mij te krijgen. Ex doet geen enkele poging om op bezoek te komen en ik mag niet op bezoek komen vanwege de mannen hater waar ze inwoont. Deze vrouw zal ze ook wel

gemanipuleerd hebben. Het is haar opzet om mij bij iedereen zwart te maken en ze hangt dan ook bij iedereen de zwartste verhalen over mij op. Het is haar manier om al die mensen uit haar omgeving tegen mij op te zetten en duidelijk te maken dat ze gescheiden is van een bruant. Op die manier weet ze haar schuldgevoelens weg te praten en de scheiding een plek te geven in haar leven. Op die manier weet ze tegenover iedereen de echtscheiding te rationaliseren. Ze weet dat ik haar niet meer terug wil. Ze weet dat ik van haar afwil. Dat heb ik haar al duidelijk gemaakt. Ze weet ook dat ze mij tijdens het huwelijk niet echt tot steun is geweest en altijd maar kritiek had. Ze weet dat ze relaties alleen maar nodig heeft om kritiek te kunnen leveren, niet om te steunen. Ze moet haar positie “goed praten” en dat kan alleen door de vader van je

kinderen zo zwart mogelijk af te schilderen. Dat offensief is ze vast begonnen en ze weet dat ik nu in een kwetsbare positie ben zodat ze voorlopig kan doorgaan om mij zwart te maken. Ik blijf echter aandringen op de omgangsregeling tussen mij en de kinderen. Ik weet dat de jongens mij missen en naar mij vragen, maar ik weet ook dat ze pogingen doet om de kinderen tegen mij op te zetten en ze bang van mij te maken. Na herhaalde pogingen biedt ze ineens aan dat de kinderen bij mij mogen logeren. Robbert de jongste wil wel en komt op bezoek. Ik haal ze af

van het station. Robbert kijkt al vanuit de verte en is blij om me te zien. Lennart is wat afstandelijker en wil niet bij me logeren. “ Later” zegt hij. Ik ga akkoord. Ik weet dat hij door de moeder bang is gemaakt en tegen mij is opgezet. Ik moet hem de ruimte geven om het negatieve beeld wat ex schetst bij te kunnen stellen. Waarom ook niet. Hij mag de vrijheid hebben om te kiezen wanneer hij wel of niet bij zijn vader wil zijn. Ik heb nog niet het vermoeden dat hij door de moeder tegen mij echt keihard wordt opgezet om zo ons uit elkaar te drijven. Bovendien weten kleine kinderen niet wanneer ze tegen de vader worden opgezet. Dat ze geïndoctrineerd kunnen worden dat is zeker. Ik weet niet of ze dat met de kinderen doet en eerlijk gezegd heb ik geen tijd om daaraan te denken. In ieder geval komt Robbert logeren en verheugt hij zich op ons samenzijn.

De spullen van Robbert pak ik aan en ex en Lennart gaan met de trein terug naar huis.

Robbert blijft bij mij achter. We brengen de spullen van Robbert naar de kamer.

Daarna gaan we het winkelcentrum in. Het is mooi weer, we gaan een ijsje halen en daarna gaan we wat eten, voorlezen en slapen. De dag is zo om.

We zijn de hele middag op stap, we wandelen wat in het nieuwe groots opgezette winkelcentrum, we hebben een ijsje gehaald, wat leesboekjes om voor te lezen, de kinderboerderij bezocht en Robbertje laten spelen op de speeltoestellen die de wijk rijk is. Wat is hij blij en opgewekt. We rennen samen en wandelen. En als hij moe is til ik hem op. Dan draag hem op mijn armen of hij gaat boven op mijn nek, lacht en kraait van plezier.

Hij zit hoog en droog. Ik vind dat zelf eng, want ik weet niet of ik mijn evenwicht goed kan bewaren en kan hem niet zien. Het is een mooie dag, zonnig en droog. Het is jammer dat Lennart er niet bij is. Dan zou het compleet zijn. Maar ik ben blij dat ik samen met Robbert een wandeling kan maken en verheug mij op het samen eten. We halen wat lekkers en ik zal voor hem koken. Na het eten ga ik hem voorlezen uit het nieuwe voorleesboekje wat we hebben gekocht. Robbert verheugt zich op de logeerpartij, het is gewoon leuk. En we zijn zo blij met elkaar en dat we elkaar weer terugzien. Er zijn vanwege de vakantie leuke dingen te doen in het winkelcentrum, er is muziek, en het centrum is mooi aangelegd met een grote waterpartij in het midden zodat er voor Robbert allerlei nieuwe dingen te zien zijn. Hij geniet zichtbaar van ons samenzijn. Je kan dat jong geen groter plezier doen door hem een week bij mij te laten logeren.

Hij loopt te hollen en te rennen, probeert alle speeltoestellen die er te vinden zijn uit, en wil als hij moe is

als vanouds worden opgetild en hoog op mijn schouders zitten. We hebben plezier voor vijf.

Ex belt met haar vriendin. Hallo, begint ze, is hij er met Robbert vandoor?

Ja, wordt er gezegd aan de andere kant van de lijn. Er volgt een diepe zucht. Dan zegt ex, Ik wil dat hij bij jou weggaat, kan je hem de kamer weer afgooien? Ik vind het maar niks dat hij Robbert nu bij zich heeft. Waarom? Vraagt haar vriendin, en waar moet hij naartoe?

Ik regel wel wat zegt ex Ik wil van hem scheiden, hij is schizofreen en gewelddadig, want zijn broer is schizofreen en is in een instelling opgenomen.

Kijk maar uit voor hem, Ik bel je zo terug en hangt weer op.

Daarna belt ze twee vrienden van ons, een oud collega van mij en iemand uit de kennissenkring van de familie. Mijn oud collega regelt de huisvesting voor een week bij een passantenverblijf.

Langzamerhand gaan we weer terug. Op onze kamer aan. Robbert en ik. We vermoeden niets maar als we terugzijn zien we het spektakel.

We komen terug en tot ons verdriet, woede en stomme verbazing heeft ondertussen achter onze rug om ex twee van mijn vrienden opgebeld en gevraagd om mij bij die vriendin weg te halen. Welke grillen en grollen heeft ex nu weer? Een ex collega van mij en een kennis van ons staan voor de deur

Ex staat er ook bij. En wat moeten mijn “vrienden” daarbij? Hoe is het mogelijk dat ex vrienden van mij mobiliseert en zij zich laten gebruiken om dit kind, Robbert, zijn dagen met zijn vaders samenzijn te verpesten? Dat gaat er door mij heen. “We komen je halen” zegt ex. “Je kunt hier niet langer blijven wonen” Robbert wordt uit mijn handen gerukt. Zijn lippen trillen van woede en verdriet. Hij zet het op een enorm huilen. De tranen rollen over zijn wangen, hij wordt wit van woede. Ik sta machteloos en ben overdonderd. Ik ben verbijsterd.

Ik ben perplex en Robbert is weer zijn vader ontnomen, maar ook nog eens een leuke logeerweek in zijn schoolvakantie. Dus dat is de opzet van ex, om zo ons te laten voelen dat ze elke poging om bij elkaar te zijn zal torpederen. We staan verstijfd, verdoofd, en machteloos.

De “vrienden” luisterden naar de zwartmakerij van ex, hebben aan mij geen gehoor en hebben al mijn spullen al in een auto geladen en op straat gezet. Wat kan ik doen?

Kwaad worden en ruzie maken? Dat wordt de toestand, althans voor het kind, nog erger gemaakt.

Bovendien is de vriendin zo bewerkt, dat ze de kamer niet meer wil afstaan. Ze hebben alles al geregeld want ik word naar een passantenverblijf gestuurd, waar ik zeven dagen kan blijven en daarna wat anders moet zoeken. De opzet is duidelijk: als ik zwervende zou zijn en zonder vast verblijf zou ik nooit een mogelijkheid hebben om de kinderen ooit terug te zien en bij me kunnen laten logeren. Ze zou elke poging gaan doen om de kinderen van mij vandaan te drijven.

Je kan aan het mateloze verdriet van Robbert zien dat hij overvallen is Ook hij is verstijfd, heeft mateloos verdriet, weet niet wat hem overkomt. Wat is er nu weer? . Hij heeft zich zo verheugd op een logeerpartij met zijn vader en dan nu dit. Maar ja, loyaliteit betekent dat je ook moet luisteren naar je moeder. Bovendien heeft zijn vader kennelijk niets meer te vertellen, want de moeder regelde alles. Die moet en zou alles in de hand hebben kennelijk.

Maar het meest waar ze daarmee op uit is in elk geval, de kinderen en mij hard en diep emotioneel treffen door ons zoveel mogelijk teleurstellingen te bezorgen en onze emotionele band kapot te maken.

Dat is haar voor deze keer ook erg goed gelukt.

Er vanuit gaande dat zowel Robbert als ik ons verheugden op de komende dagen samenzijn na wekenlang elkaar niet meer te hebben gezien en nietsvermoedend op “huis” aan liepen om samen wat te gaan eten wordt ons dat hardhandig afgepakt. Je kan hem geen groter verdriet aandoen door hem die logeerpartij weer af te nemen. Wat een moment om daarop op deze wijze met geweld op in te grijpen. Wat een gevoelloos, harteloos, gewetenloze manier om met de emoties en gevoelens van kinderen om te gaan, flitst het door mijn hoofd. Ex heeft achter mijn rug om, toen ik van huis was en met Robbert in de stad het winkelcentrum was, druk getelefoneerd met vrienden om mij weg te halen, om Robbert weg te halen en met haar vriendin om mijn kamer weer op te zeggen. Ze hebben een passantenverblijf voor me geregeld, met de smoes dat vriendin, een ex alcoholiste er niet tegen zou kunnen dat ik bij haar in huis woon. Ex weet mij weer goed emotioneel te treffen.

Ze weet dat Robbert en ik stapeldol op elkaar zijn, en ze weet dat ze geen beter moment kan nemen om ons kapot te maken.

Ze heeft weer bij iedereen “verhalen” opgehangen om mij zwart te maken en ineens voelt ze macht.

Deze macht is voor haar ongekend. Ze heeft de macht om de vader van haar kinderen, die zo goed opgeleid is kapot te maken. Ze heeft de macht om hem steeds weer in een kwetsbare positie te brengen en haar kinderen hun vader af te nemen. Dat is ongekende macht, de macht van de leugenconstructies, de macht van de percepties van de labiele vrouw. Ze voelt ineens dat ze overtuigingskracht heeft en de macht heeft mij de kinderen en mij hard en diep emotionele te treffen en te pesten. Mensen kapot maken dat is het enigste wat ze heeft geleerd in haar opvoeding en dat weet ze nu te gebruiken. Ze heeft de macht gekregen mensen te manipuleren en dat zal ze uitbuiten ook. Ze weet ook dat je dat moet doen op het moment dat het lijkt goed te gaan, eerst even ‘meewerken” en dan als dat loopt en vader denkt dat alles weer voor elkaar is, hem weer vernederen en alles afnemen. Ik moet toegeven, die macht van de destructieve aandacht en manipulatie is heel groot vooral als je zelf in een kwetsbare en emotioneel gevoelige periode bent.

Ze treft mij in mijn waarden en normen. Waarden zijn individuele overtuigingen over wat het belangrijkste voor ons is. Waarden zijn zaken waar fundamenteel naartoe moet worden gewerkt. Waarden behoren je levensstijl te regeren. Waarden zijn diep emotionele samenhangende overtuigen. Normen, waarden, doeleinden, verwachtingen hebben een samenhang met elkaar.

Waarvoor je op een bepaald moment kiest, hangt af van wat je op dat moment als hoogste waarde aanhoudt. Als het goed is heb je een hoogste waarde, een waarden hiërarchie die je normen bepaalt. In je persoonlijke relaties of in je werk kun je tot uitdrukking brengen wat voor jou het belangrijkste is en daar steek je je energie in. Ik steek al mijn energie in het behouden van contact met de kinderen. Maar zij misbruikt mijn vrienden en instanties Wat een manier om kinderen hun vader af te nemen. Wat een waardenloze moeder.

En natuurlijk wordt mij de schuld gegeven van het feit dat ik daar weg moe, ik moet maar naar het passantenverblijf. Er is een opzetje door ex gemaakt en ineens realiseer wat haar doel is ze wil de kinderen van mij vervreemden en mij

kleineren. Ik realiseer mijzelf dat ik daar nog vaker mee te maken zal krijgen, ze is een oorlog gestart.

Ik wordt door de vrienden in de auto gezet en door de vriendin waar ik tijdelijk zou wonen op straat.

Ik ben te versuft om daarop een adequate reactie te hebben. Ik kan niet eens reageren.

De klap van de verhuizing zit nog te vers in mijn geheugen. Ik neem nog snel afscheid van Robbert, ik kniel bij hem op de grond, neem hem in mijn armen en zeg tegen hem dat hij er niets aan kan doen en het zijn schuld niet is. Ik geef hem een knuffel. Het zou de laatste wel eens kunnen zijn.

Daarna stap ik in de auto. Ik heb geen alternatief. Ik ben door de ‘vriendin’ en vrienden die door de moeder zijn gemanipuleerd de kamer afgezet en zij hebben geregeld dat ik een week lang in het passantenverblijf kan slapen zodat ik van daaruit een andere kamer of huisvesting kan gaan zoeken.

We zijn met de auto volgeladen met mijn rugzakken op weg naar het passantenverblijf Robbert in opperste verdriet en woede achterlatend.

3.

Het passantenverblijf is een instelling die enkele bedden beschikbaar heeft voor thuis of daklozen maximaal een week. In die week moet ik weer een vast woonadres zien te vinden.

Meestal verblijven er zwervers, veelal gescheiden vaders die hun kinderen zijn afgepakt, die van stad tot stad zwerven en van passantenverblijf naar passantenverblijf. Ik heb er een aparte kamer, en er is een groepsruimte waar koffie en thee kan worden gedronken en ontbijt wordt verstrekt.

. S' Morgens om acht uur moet je er weg, en om een slaappleaats te krijgen moet je je er weer om zes uur s avonds melden, anders gaat je bed naar een andere passant en ben jij je slaappleaats kwijt. Ik heb een rugzak met kleding bij me en zou dus kunnen gaan zwerven Dit is de bedoeling van ex natuurlijk ook.

Nu kan zij tegen haar omgeving zeggen dat ik een zwerver ben. Op die manier kan ze haar ex de grond in trappen en hoeft ze niet aan haar eigen verantwoordelijkheid te komen.

Ik krijg een eigen kamertje waarin een bed staat. In ieder geval kan ik slapen. En s morgens douchen en heb ik elke ochtend een ontbijt.

Maar ik ben geheel overstuur van alle gebeurtenissen. Wat een toestand!

Ik ben ten einde raad want dit kan zo niet doorgaan. De tijd dat ik op het passantenverblijf mag blijven is maar een week, dus ik moet eerst huisvesting zien te vinden. Zonder huisvesting kan ik de kinderen niet meer zien en is de kans op logeerpartijen voorgoed verkeken. Dat is de bedoeling van ex natuurlijk. Ze denkt dat als ik een zwervend bestaan heb, de kinderen door de rechtbank nooit voor een omgangsregeling zal krijgen toegewezen. Dus ga ik overstuur naar het Riagg. Er moet wat gebeuren en ik heb huisvesting nodig. Waar kan ik terecht? Ik ken de hulpverleningskaart op dit gebied niet en de vrienden die ik heb laten mij nu vallen als een baksteen.

Vriendschappen blijken alleen wat waard als het je voor de wind gaat en je geen ex hebt die jou voor gek wil uitmaken. Ik ga eerst maar eens naar het Riagg om te bezien of zij druk kunnen uitoefenen op het vinden van huisvesting. Maar nu kom ik wel terecht in de bureaucratie van de hulpverlening, welkom in het land van de bureaucratie en de kastje van de muur bestuurders!

De Riagg psychiater spreekt tweemaal met mij, verwijst mij naar het maatschappelijk werk uit

onze oude woonplaats want die moet maar voor huisvesting zorgen.

Ik moet met de bus weer naar de oude woonplaats en ga naar het Algemeen Maatschappelijk werk. Ik spreek daar een vriendelijke dame, maar die wil niet

helpen. Natuurlijk niet. Mensen die een huurschuld hebben opgebouwd worden niet aan een andere woning geholpen. Dat weet het Riagg natuurlijk weer niet. Dus ik moet weer met de bus terug en weer is er een dag verstreken met nutteloos geharrewar in de hulpverleningsmolen. Het wordt er alleen nog maar erger op.

Het maatschappelijk werk verwijst mij weer naar het Riagg en zo zwerf ik maar rond.

Ik weer naar het Riagg.

Het Riagg is een groot hoog gebouw. Binnen in het gebouw is een open trappengang en galerij. Die galerij is uitstekend geschikt voor potentiële zelfmoordenaars. Hoog genoeg om er vanaf te springen en met gebroken nek er vanaf te komen. Ik vertel dat zo voor de grap aan de psychiatrische verpleegkundige, maar ze schijnt het serieus te hebben opgevat wat mij wel goed uitkomt.

Ze gaat bellen om te kijken of ik ergens terecht kan om te slapen. Uiteindelijk verwijst het Riagg

mij naar een PAAZ van een Algemeen ziekenhuis waar ik op verhaal kan komen en waar vanuit ik naar huisvesting kan zoeken. Dit is een zeer goed idee. Ik ben opgelucht want ik heb even een moratorium waarin ik op verhaal kan komen en mijn krachten moet verzamelen om de strijd weer aan te kunnen en ik weet, die strijd die komt er. In ieder geval heb ik even een plek en kan ik gelijktijdig mijn aanstormende depressie en mijn verdriet proberen te verwerken. Ik loop na het gesprek met de psychiater weer naar buiten en het is net alsof er een vonnis over mij is uitgesproken. Ik ga een ziekenhuis in terwijl ik kerngezond ben. Het liefst zou ik nu gaan reizen. Ver weg het buitenland in. Mijn verdriet vergeten, mijn hard depressiegevoelens onderdrukken, mijn tranen wegvegen. Zo zou het misschien nog het best te verwerken zijn dat de kinderen mij niet meer te zien krijgen. Een flinke afstand in kilometers maken zodat je onbereikbaar bent voor alles en iedereen. Maar tegelijkertijd weet ik, dat dit niet zou helpen. Ook ver weg, in onbekende landen zouden de kinderen in mijn hart en geest blijven.

Ik ga maar naar het ziekenhuis. Ik kan de trein nemen en mij aanmelden bij een ziekenhuis in een andere regio, midden in de bossen. Ik ernaar toe. Het is uiteindelijk nog een heel gesleep met mijn rugzakken vol kleding, schoenen en alles wat ik nodig heb om te kunnen overleven.

Overleven. Ja dat is het wel, van leven zelf kan je niet meer spreken. Alles is me al afgenomen, kinderen, huis, auto, free lance werkzaamheden.

In mijn leven staat tijd en aandacht aan de kinderen mogen en kunnen geven voorop. Studie en werk gericht op het realiseren van andere waarden. Onafhankelijkheid. Dat er een appel wordt gedaan op mijn kennis en vaardigheden. Dat ik de mogelijkheid krijg ook anderen verder te brengen dan ze zijn. Daardoor verbeter ik zelf ook en kan ik toegevoegde waarde creëren voor mijzelf en anderen.

Ik moet voelen dat dat wordt gewaardeerd. Maar alles is mij afgenomen. Het effect daarvan is momenteel dat ik mij onzeker voel, machteloos. Het werkt verlamdend. Kan je dan nog spreken van leven? Als je met je rugzakje naar een ziekenhuis moet lopen slepen

Het is geen vakantie oord. Ook al krijg ik daar een vakantiegevoel zoals andere mensen wellicht een Zwitserleven gevoel trachten te creëren in de bergen van Oostenrijk. Terwijl ik onderweg ben op weg naar het ziekenhuis fitsen al deze gedachten door mijn hoofd.

Al slepend met mijn rugzak ga ik in de trein, daarna de bus, en daarna nog ruim twee kilometer lopend naar het ziekenhuis dat verafgelegen van de bewoonde wereld, tussen de